

Τ' Άπειρο με φοβίζει.
Μα το θέλω.

**«Μέχρι το
άπειρο κι
ακόμα
παραπέρα»:**

**Λογοτεχνικό
ανάγνωσμα
Χριστουγέννων**

Β'ομάδα

1. «Ένας έφηβος, όπως εσύ, προσπαθεί να ανακαλύψει τον πραγματικό του εαυτό μέσα από μια διαδικασία προσαρμογής στα νέα δεδομένα ζωής του. Α) Ποια πιστεύεις ότι ήταν τα βασικά μηνύματα και οι πιο σημαντικές ιδέες που ήθελε να περάσει η συγγραφέας μέσα από αυτήν την ιστορία;

Β) Ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν, όταν διάβασες το βιβλίο και ποια ή ποιες σκηνές ξεχώρισες;

2. Να δημιουργήσεις ένα video ή ένα power point στο οποίο θα παρουσιάζεις την υπόθεση του βιβλίου και τα μηνύματα που θέλεις να προβάλλεις με αφορμή αυτό. Μπορείς να χρησιμοποιήσεις εικόνες, φωτογραφίες και μουσική της δικής σου επιλογής, για να φτάσεις και εσύμέχρι το άπειρο και ακόμα παραπέρα!

Α) Η εφηβική ηλικία είναι το μεταβατικό στάδιο μεταξύ ενηλικίωσης και παιδικής ηλικίας και αποτελεί την πιο αντιφατική και δύσκολη περίοδο στη ζωή του ανθρώπου. Είναι το διάστημα κατά το οποίο ο άνθρωπος παραμερίζει τα παιχνίδια και την παιδική χαρά και στρεφόμενος σε πιο απαιτητικά πεδία αρχίζει να ανησυχεί για το περιβάλλον του και τα προβλήματα που αυτό αντιμετωπίζει. Η εφηβεία δεν είναι μόνο αλλαγές στο σώμα και σπυράκια στο πρόσωπο, αλλά είναι πνευματική και ψυχική ωρίμανση. Είναι ταξίδι μέχρι το άπειρο!

Όταν οι άνθρωποι δεν μπορούν να εκφράσουν κάτι με λόγια, χρησιμοποιούν τα σύμβολα. Συνεπώς, τη στιγμή που αντιλήφθηκαν ότι κάποια συναισθήματα ή καταστάσεις δεν τελειώνουν ποτέ, αντί να απελπιστούν χρησιμοποίησαν ένα οριζόντιο οκτώ, που λέγεται άπειρο για

να τα εκφράσουν. Η συγγραφέας πιστεύω χρησιμοποίησε αυτό το σύμβολο, για να αναπαραστήσει την αγάπη των γονιών, τη διαδικασία που απαιτείται, για να ξεκαθαρίσουμε τα συναισθήματα μας και να επιβιώσουμε σε μια δύσκολη κατάσταση, τη δυσκολία στην προσπάθεια μας να γίνουμε καλύτεροι με τη βοήθεια αγαπημένων προσώπων και να κατανοήσουμε καλύτερα τον χαρακτήρα των γύρω μας. Το άπειρο ενσαρκώνει, κατά τη γνώμη μου, τη βασική ιδέα του βιβλίου. Την ανακούφιση και την ανησυχία ότι κάτι δε θα τελειώσει ποτέ.

Μέσα από τις πράξεις του πρωταγωνιστή του βιβλίου, του Μάνθου, ενός δεκατετράχρονου αγοριού, η συγγραφέας μας μεταδίδει πολλά μηνύματα αλλά και διδάγματα για τη ζωή. Αρχικά, μας αποδεικνύει ότι δεν πρέπει να απορρίπτουμε κάτι καινούριο, χωρίς να το γνωρίσουμε, γιατί παρά το γεγονός ότι η πρώτη εντύπωση είναι σημαντική, η βαθύτερη γνωριμία μόνο μας επιτρέπει να σχηματίσουμε μια ολοκληρωμένη εικόνα και τότε μόνο να επιλέξουμε, αν τελικά θα απομακρυνθούμε ή θα αναπτύξουμε επικοινωνία με τη νέα γνωριμία. Ύστερα, ένα ακόμη μήνυμα είναι ότι οι σχέσεις με την οικογένεια και τους υπόλοιπους συνανθρώπους μας πρέπει να βασίζονται στην ειλικρίνεια και την κατανόηση και αυτό είναι που κάνει την ανθρώπινη επικοινωνία τόσο ενδιαφέρουσα και απαιτητική: η προσπάθεια να βρεθείς στη θέση του άλλου και να δεις μια κατάσταση από μια διαφορετική οπτική, η οποία μπορεί να μην ταιριάζει απαραίτητα με τη δική σου. Παράλληλα, όμως, αυτή η προσπάθεια επιβάλλει να παραμερίσουμε τον εγωισμό μας, τις επιθυμίες και τα συμφέροντα μας και να αποδείξουμε στον συνάνθρωπο ότι ενδιαφερόμαστε για αυτόν, πάντα όμως με ανιδιοτελείς και ειλικρινείς πράξεις. Ένα ακόμη, κατά τη γνώμη μου, εξαιρετικά σημαντικό μήνυμα, το οποίο μας μεταφέρει η συγγραφέας, είναι ότι οι φίλοι που είχαμε από παλιά ή που γνωρίσαμε πρόσφατα, πολλές φορές μας αποκαλύπτουν μια εντελώς άγνωστη και αποκρουστική πλευρά του εαυτού τους, η οποία μας κάνει να αμφιβάλουμε για το αν τελικά αξίζουν να αποκαλούνται φίλοι μας ή αν απλώς είναι απρόσωπα όντα, τα οποία μας παρασέρνουν σε επικίνδυνους και δυσάρεστους δρόμους. Η επιλογή του φίλου είναι εύκολο να γίνει, όμως η διατήρηση της φιλίας είναι το δύσκολο κομμάτι. Κατά την άποψη μου, όταν νιώθουμε προβληματισμένοι, μπερδεμένοι, θυμωμένοι ή λυπημένοι, δεν πρέπει να διστάζουμε να μοιραστούμε το πρόβλημα με τους γονείς μας ή με κάποιο πρόσωπο που εμπιστευόμαστε και μας

συμπαραστέκεται, κρύβοντας τη λύπη μας πίσω από ένα κοινότοπο «είμαι καλά» και ένα ψεύτικο χαμόγελο, διότι τότε το θέμα οξύνεται, με αποτέλεσμα να νιώθουμε πιο λυπημένοι. Αυτό είναι ένα ακόμα μήνυμα που μεταλαμπαδεύει η συγγραφέας μέσω της αμφιβολίας και της άσχημης σχέσης του Μάνθου με τους γονείς του, η οποία όμως βελτιώνεται σημαντικά καθ'όλη τη διάρκεια της ιστορίας. Τέλος, μια τελευταία ιδέα-μήνυμα, πιστεύω ότι είναι πώς οπουδήποτε, οποιαδήποτε στιγμή και οτιδήποτε πρέπει να αντιμετωπίσουμε, είναι σημαντικό να διατηρούμε τη ζωντάνια, το κουράγιο και την καλή μας διάθεση, διότι όταν μια κατάσταση αντιμετωπίζεται με ψυχραιμία, ενάργεια και αισιοδοξία, τα αποτελέσματα είναι συνήθως πολύ πιο ικανοποιητικά και ευχάριστα.

B) Κατά την ανάγνωση ενός βιβλίου, πάντα τα συναισθήματα που νιώθουμε είναι ποικίλα και ανάμεικτα. Στην προκειμένη περίπτωση τα συναισθήματα που ένιωσα κατά την ανάγνωση αυτού του βιβλίου δεν ήταν αρκετά αλλά ήταν αναμφίβολα ξεχωριστά. Αρχικά, το κυριότερο συναίσθημα που ένιωσα, ήταν σε συγκεκριμένα σημεία η ταύτιση με τον ήρωα και την προσωπικότητα του, ιδίως στο τμήμα του μπερδεμένου εσωτερικού κόσμου του. Λόγω της ομοιότητας στη σκέψη και την ηλικία, μπορούσα να κατανοήσω τις ανησυχίες, τις αμφιβολίες και τη συναισθηματική κατάσταση του Μάνθου, γεγονός που μου απέδειξε ότι όλοι οι έφηβοι, αν και διαφορετικοί, έχουμε κάποια κοινά σημεία που μας συνδέουν. Ύστερα, όλη η πλοκή του βιβλίου κράτησε το ενδιαφέρον μου αμείωτο και μου έδωσε την ευκαιρία να παρατηρήσω και να ερευνήσω πολλά είδη χαρακτήρων και ανθρώπων αλλά και έμμεσα να έρθω σε επαφή με τα προβλήματα του κόσμου στη σημερινή εποχή, όπως για παράδειγμα, την ανεργία, τον αλκοολισμό και τις δύσκολες συνθήκες διαβίωσης. Τέλος, αισθάνθηκα βαθιά συγκίνηση σε κάποια σημεία του βιβλίου, όπου ο ατίθασος έφηβος αποκάλυπτε μια πλευρά του εαυτού του, η οποία αποζητούσε ακόμη τη στοργή και την υποστήριξη του γονέα. Αναμφίβολα, όμως, όλα τα παραπάνω συναισθήματα πηγάζουν από συγκεκριμένες σκηνές, τις οποίες ξεχώρισα και με εντυπωσίασαν. Η πρώτη ήταν όταν ο Μάνθος γυρνώντας από το φροντιστήριο τον Αγγλικών, συνάντησε στο λεωφορείο μια ηλικιωμένη, η οποία κατά τη διαδρομή ενειμερώθηκε για ένα δυσάρεστο συμβάν και άρχισε να κλαίει. Ο Μάνθος παρέμεινε σιωπηλός, όταν, όμως, η γυναίκα κατέβηκε και βρέθηκε μόνη στη στάση, εκείνος έτρεξε πίσω της νιώθοντας την ανάγκη

να της συμπαρασταθεί, γιατί είχε επίγνωση του συναισθήματος της μοναξιάς, αλλά δεν τη βρήκε. Αυτή τη στιγμή, λοιπόν, τρομερά επηρεασμένος από το συμβάν και έτοιμος να κλάψει, κάλεσε τον μπαμπά του από τον οποίο είχε αποκοπεί, να έρθει να τον πάρει. Όταν έφτασε έπεσε στην αγκαλιά του ξεσπώντας σε κλάματα και φωνάζοντας: «μέχρι το άπειρο...κι ακόμα παραπέρα....μέχρι το άπειρο...». Η συγκεκριμένη στιγμή με συγκλόνησε και με εντυπώσισε, καθώς παρατήρησα το ξέσπασμα ενός τρομερά φορτισμένου συναισθηματικά, πιεσμένου και μπερδεμένου εφήβου, ο οποίος δεν άντεξε πια την απομόνωση και «έσπασε» στην αγκαλιά του πατέρα του. Αυτό το σημείο μου αποκάλυψε πολλά για την ψυχολογία του Μάνθου, καθώς και για την ανάγκη που είχε να επανασυνδεθεί με τον πατέρα του και να αναγεννήσει τις παλιές τους συνήθειες. Επίσης, τόνισε ότι η απόσταση μεταξύ γονέα και παιδιού δεν έχει ποτέ ευχάριστα αποτελέσματα. Μια παρόμοια συναισθηματική σκηνή που μου έκανε εντύπωση, ήταν η επανασύνδεση με τη μητέρα του, η οποία πραγματοποιήθηκε λίγο καιρό αργότερα. Το αγόρι γυρνούσε με τον πατέρα του σπίτι και μπαίνοντας μέσα βρήκε τη μητέρα του να μαγειρεύει στην κουζίνα. Εκείνη τη στιγμή, λοιπόν, βουρκωμένος, προσπάθησε να της ομολογήσει τα ψέματα και τα θέματα που τον προβλημάτιζαν, όμως η μητέρα του στράφηκε σε αυτόν και του είπε : «Ξέρω αγάπη μου....ξέρω». Ύστερα, υποσχέθηκαν ο ένας στον άλλον ότι δε θα ξαναπούν ψέματα ποτέ και έπειτα ο Μάνθος ξέσπασε σε κλάματα. Η συγκεκριμένη στιγμή για εμένα ήταν αναμφίβολα μια από τις πιο συγκινητικές και βαθιά ουσιαστικές στο βιβλίο και μου προκάλεσε ένα αίσθημα ανακούφισης και συγκίνησης. Η απλή φράση και η τρυφερότητα της μητέρας που ξεχειλίζει από αυτό το σημείο, μου έδειξε πόσο απαιτητικό και όμορφο είναι το έργο του γονέα, μου έδειξε ότι παρότι πολλές φορές νιώθουμε πως κανείς δεν μπορεί να κατανοήσει τον μπερδεμένο συναισθηματικό μας κόσμο και ότι είμαστε μόνοι μας, υπάρχει πάντα η μητέρα ή ο πατέρας, οι οποίοι μας καταλαβαίνουν πολύ περισσότερο από όσο αφήνουν να φανεί και έτσι τη στιγμή που είμαστε έτοιμοι να σκύψουμε από το βάρος της λύπης μας, χαμογελούν και μας σηκώνουν το κεφάλι ψηλά, για να αντιμετωπίσουμε την κατάσταση με θάρρος. Ακόμη, αυτή η στιγμή μου μετέδωσε την αξία της εμπιστοσύνης και της ειλικρίνειας σε μια οποιαδήποτε σχέση, καθώς όταν κυριαρχεί το ψέμα και το συμφέρον, η σχέση είναι σαθρή και οποιαδήποτε στιγμή μπορεί να καταρρεύσει.

Τα μηνύματα, τα συναισθήματα και οι ιδέες που αποκόμισα, λοιπόν, από την ανάγνωση αυτού του βιβλίου ήταν ποικίλα και μου έδωσαν τροφή για προβληματισμό και σκέψη. Το βιβλίο αυτό αντικατοπτρίζει την πραγματικότητα, την εφηβεία, την ανησυχία και την ιδιότυπη σχέση με τους γονείς μας. Με τα νοήματα και τα διδάγματα του, μας προμηθεύει με καύσιμα για ένα ταξίδι προβληματισμού και αυτογνωσίας.....μέχρι το άπειρο και ακόμα παραπέρα!

Μαριάννα Μπιτσάνη, Β΄2